

gav Aalegaardsejerne bethdelig mindre i mange Henseender og gav dem i andre Henseender mere, idet man ophævede den gamle Bestemmelse i Christian V.s Lov, at enhver maa nyde Aalegaarde for sin egen Grund undtagen i de Fjorde, som Kongen og den menige Mand have Skade af, hvilken Bestemmelse i Tidens Løb havde faaet forskellig Fortolkning, saaledes at man kan sige, at for Fremtiden efter Loven af 1888 have Aalegaardsejerne overalt erholdt Tilladelse til selv at benytte Netten, men ikke forbyde andre at gøre det, naar de ikke selv benytte den, altsaa en almindelig Fortrinsret. For mig staar det ganske vist saaledes — jeg er ikke selv Jurist, saa jeg skal med Fornøjelse høre Juristernes Deduktioner i saa Henseende — at naar man ved Loven af 1888 kunde træffe Bestemmelser om Aalegaard retten paa en saadan Maade, som man gjorde, maa en senere Lov, naar man har Bestemmelser, der ere for uflare, kunne give andre klargørende og ændrende Bestemmelser. At man ikke maa komme i Strid med Grundlovens almindelige Bestemmelser, er en Selvfølge, men naar man ikke har gjort det i 1888 — og der er ingen Aalegaardsejer, der i Henhold til Grundlovens Bestemmelser angaaende Ejendomsretten har nedlagt Indsigelse mod Loven af 1888, i hvert Fald ikke mig bekendt — saa synes man at være enig om, at dette Forhold har trængt til Regulering ad Lovgivningens Vej. — Hvad Udvalgets Stilling til denne Sag angaar, synes man fra de fleste Sider enig om at foreslaa et Nævn. Ganste vist er det kun subsidiært tiltraadt af forskellige ærede Medlemmer, men det synes at ligge i Luften, at man skulde kunne opnaa Enighed ved at vedtage denne Bestemmelse, og det skulde selvfølgelig glæde mig, om man ad denne Vej kunde komme til fastere og klarere Bestemmelser i dette vanskelige Kapitel. Hertil maa jeg dog gøre nogle faa Bemærkninger. For det første er det mig ikke ganske klart, om det virkelig skal fortolkes saaledes, som det dog vistnok har været Udvalgets Hensigt, og som det ogsaa efter den højtærede Ministers Ord maa antages at være Meningen, at Nævnet skal fastsætte Afstanden for hver enkelt Rystejer, det vil sige for hans Ryststrækning, men efter Ordene synes det virkelig, som om ogsaa den Fortolkning var ikke absolut udelukket, at man i enkelte Tilfælde maatte kunne forlange, at Grænsen for den enkelte udsatte Aalegaard skulde være tydelig afmærket, hvad der vil volde betydelige Vanskeligheder, thi hvis en Rystejer ikke benyttede sin Net det ene Aar, skulde han i saa Fald maatte det næste Aar have Nævn og have sat ny Mærker ud, hvis han stit-

tede Aalegaardens Plads, hvilket vilde blive ganske overordentlig besværligt. Men jeg antager, som sagt, at hvis der kan være Tvivl om Fortolkningen af disse Ord, vil Udvalget lade sig det være magtpaaliggende at fæste denne Klarhed bort. — Det forekommer mig ikke at være ganske praktisk, at det ikke er Amtsjurisdiktionerne, der ere bleve Enheden, ikke alene hvad Formanden angaar, men ogsaa hvad de enkelte Medlemmer angaar. Det vil, forekommer det mig, være saare uheldigt, om disse Mænd, der blive valgte i de forskellige Jurisdiktioner, og der er ikke saa faa af dem i et Amt, fastsætte Maal i forskellige Jurisdiktioner. Man kender ikke rigtigt Grænserne mellem de forskellige Jurisdiktioner, i hvert Fald ikke de Fiskere, som komme langvejs fra, og om Natten kan man ikke kende dem. Amtsgrænserne derimod ere temmelig lette at paavise. Jeg kan ikke indse, hvorfor det Bar Folk — der er vist ikke saa mange at vælge imellem, som kunne trænge ind i disse Spørgsmaal — ikke kan tages for hele Amtet. I saa Fald maatte man komme bort fra Bestemmelsen om, at mindst $\frac{1}{3}$ af Jurisdiktionens Hovederhvervsfiskere skulde klage. Men mon ikke hele dette Spørgsmaal om Procentantal af Hovederhvervsfiskerne kunde trænge til Modifikation, saaledes at et bestemt Antal i hvert Fald maatte kunne være tilstrækkeligt, thi det er dog ofte særdeles vanskeligt at klare, hvem der opfylder disse Betingelser, man maa have Fortegnelse ligesom Valglisterne til Folketinget, og man vil bestandig strides om, hvor mange der er Hovederhvervsfiskere, og en Tredjedel af disse bliver da et ubestemt Begreb. Hvorfor ikke sige, at naar 50 forlange det eller bestemte Folk, der have Interesse i de Spørgsmaal, naar det nota bene blot er paa deres egen Befølning, saa at de ikke uden Nødvendighed forlange det, synes dette at maatte være tilstrækkeligt. Jeg ved ikke, om det ærede Udvalg kunde tage Hensyn til disse Bemærkninger mellem anden og tredje Behandling. Et andet lille Spørgsmaal, som staar i Forbindelse med Aalegaard retten, om end noget uegentligt, er Spørgsmaalet om Aalestader i Øresund. Det er jo et Spørgsmaal om Ejendomsret, som altsaa slet ikke kan komme ind under denne Lov, paa samme Maade som Aalegaard retten ved Rysterne; men jeg vil benytte Lejligheden, hvis den højtærede Minister enten nu eller ved en anden Lejlighed kunde svare paa dette Spørgsmaal. Det antages mellem Fiskerne ved Øresund, at man fra Administrationens Side, det vil sige fra Fiskeriinspektionens Side, har fastsat ny Grænser for den Nærhed, andre maa komme